

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Eremitæ à pueris & Angelis panis tantùm, sed miraculosè fertur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

3. Reg. 17. 6.
Martial, lib.

13. 61.

V I.
Seuer. Sulp.
dial. I. c. 3.

na; aut certè rarissimè cibo preciosiore. Nam utique carnes, quas, cum pane, coruus Eliæ detulit, non erant castitæ, aut *solitariarum gustus attagenarum.*

Porrò, quod Paulo & Antonio contigit, id solitario etiam alteri atq; Abbati eius, Seuerus Sulpitius memorat euenisse. Haud longè ab eremo contigua Nilo, multa erant monasteria, è quibus, si qui maiorem virtutem mente concepissent, vt, acturi solitariam vitam, se ad eremum conferrent, non, nisi permittente Abbate, discedebant. Transgressis ad eremum, Abbatis ordinatione, panis, & quilibet alius cibus ministrabatur. Cuidam duo pueri eum panem detulerant, adeò innocentes, vt redeuntibus aspici miræ magnitudinis veniens obuiam, quasi incantata carminibus capi se, palliòq; inuolutam ad monasteriũ innoxiam deportari permiserit. Duodennis puer *Monasteriũ, quasi victor, ingressus, in occursum fratrum captiuam bestiam, resoluta pallio, non sine iactantia tumore, deposuit. Sed cum infantiam, fidem, atq; virtutem ceteri predicarent. Abbas ille altiori consilio, ne infirmior ætas insolesceret, utrumq; virgis compe-* scuit, multum obiurgatos, cur ipsi, quod per eos operatus fuerat Dominus, prodidissent: opus illud non suæ fidei, sed diuine fuisse virtutis: discerent potiùs, Deo in humilitate seruire, non in signis & virtutibus gloriari; quia melior esset infirmitatis conscientia, virtutum vanitate. Hoc ubi ille frater audiuit solitarius, & periclitatos infantulos serpentis occursum, & ipsos insuper multa verbera, victo serpente, meruisse, Abbatem obsecrat, ne sibi post hæc vllus panis aut cibus aliquis mitteretur. Iamq; octauus dies fuerat emensus, quo se homo Christi, infra periculum famis, ipse concluderat. *Arebant membra ieiunio, sed deficere meus cælo intenta non poterat. Corpus inedia fatiscibat, fides firma durabat: cum interim admonitus Abbas ille per Spiritum, vt discipulum visitaret, pia sollicitudine cognoscere cupiens, qua vitæ substantia vir fidelis vteretur, qui ministrari sibi panem ab homine noluisset; ad requirendum eum ipse Abbas proficiscitur. At ille, ubi eminens senem venire conspexit, occurrit ei obuiam: agit gratias, ducit ad cellulam. Cum ingressi pariter ambo, conspiciunt palmiciam spartam calido pane congestam, foribus affixam, de poste pendere: ac primum panis calidus sentitur odore, tactu verò, ac si ante paululum foco esset ereptus, ostenditur. Egyptij tamen panis forma non cernitur: obstupefacti ambo, munus cæleste cognoscunt: cum ille hoc Abbatis aduentu præstitum fateretur, Abbas verò illius fidei ac virtuti adscriberet: ita ambo cælestem panem*

cum magna exultatione fregerunt. Quod cum Abbas ad monasterium post regressus fratribus retulisset, tantus omnes incenderat ardor animarum, ut certatim ad eremum & sacras solitudines ire properarent.

Cuperem horum imitatores existere; non qui ad eremum, sed saltem qui, in ieiunio, sequerentur, ponerentque illam nimiam animi curam: tanquam si inualetudinem contracturi & morituri essent, si consuetis cibis abstinerent. Quasi non de caelo vires venirent meliores? quasi non Angeli ministrarent, ubi hominum focus deest? Quid necesse est argenteis aureisque ferculis mensam onerare? etiam pane vivit homo. Et quem Deus conuiuiam facit, non replet lautitijs. Optimum condimentum est inedia. Melius istis panis sapit, quam Apicijs nostris *Et pictis anas enouata pennis*; & Tuscus aper, & pauones, & conchylia.

*Et questorum terra pelagoq. ciborum
Ambitiosa fames, & lauta gloria mense.*

V II.

Lucan.lib.4.

Quam multi pauperes, ieiunantium diuitum mensas, epularum suarum loco, acceptarent? Siquidem, nec, cum festiuissimè viuunt, etiam opifices dura opera exercentes, tot fercula vident. Ieiunium Dominorum, & Matronarum quale est? offa calida; pisces frigidi, omnis generis lactuca; vuae passae, amygdalae, prunamelle condita, omnis generis electuaria; omnis generis fructus; sacchari panes; boli vino Massico ebrij; & quid non? Cum Deus suos amicos vult mensa epuloque honorare, panem apponit, & limpidi fontis aquam. Quis tantae sapientiae ascribat errorem? nouit, quid optimum sit; nouit, quid profit dilectis suis. Nunquid Deus supplantat iudicium? aut omnipotens subuertit, quod iustum est? Neque ergo habent, quod querantur, qui preciosè non possunt comedere, sed potiùs, ob quod se beatos existiment; neque quod iactent & glorientur, qui regio luxu lasciuiunt, & conuiuantur, more Sardanapali. Quis venenum bibere gaudet? Credibile est, ipsum Socratem antè, quam cicutam biberet, suspirauisse. Animae venenum, est corporis sagina; & hostem alit, qui alit carnem. Hinc dixit Iob: *ante, quam comedam, suspiro*; quia scilicet coactus hostem meum nutrio, & facio fortiorem. Ut autem cibo corpus, sic ieiunio nutritur virtus. Didacus Lopefius Bonifacius Medinæ praefectus prouinciae, teste Bonifacio, tantus erat Deipaz cultor, ut non solum, omnibus peruigilijs festa eius praecedentibus,

Iob. 3. 3.

Iob. 3. 24.

Bonifacius
lib. 2. c. 44.